

ACZÉL GÉZA

(vissza)galopp

(LÍRAI UTÓSZINKRON)

5.

aztán egyszer csak a fától a levél-szindróma hatvanat írtunk de nemigen rogyott akkorát a vadak előtt róma mint a kis család egy késő este mikor attila bátyámat a köhögő gőzös szeged irányába elterelte s mi férfiak riadtan kísérettük a sínekig egyedül anyánk nem tudta fölmérni az integetés íveit ő beljebb érzett fogta a meleg szív alól letépett egészet a haza-hazatérés ügyetlen nosztalgiját a messze élés lassan fakuló gondjait mely később valamennyiünket elért beprésselve egy különös szerepbe hol az elszakadó magzat olykor még könnyeket is morzsol ám a sós csepp furcsa prizmájában már ott vibrál az önállóság mákonyos vágya tolatna is hátra de fékezi az alattomos biológiai érés fölizgult ösztöne odább szülei bolyongnak még mindig rövid nadrágos öcsköse itt várja a fölszakadt tér hideg albérletekre ráüt sok átizzott éjszaka az egérszagú magány mögött pézsma illatú nők varázsos illata a többször felrobbantott kiskonyha helyett igazi kékes laboratóriumok a gyászra nincsen ok ám az egyetemes tragédiának már ekkor megképződnek oszlopi hisz legkisebbként végül megmaradtam hagytam őket méltósággal az időben porlani átvállalva az utolsó tanú kegyetlen terhét régen volt s bár nem röpködött arra hermész a fogyást csüggedten megéltük még szerencse hogy jöttek az első kellemetlen pattanások s ez a kamaszkori átok tükör elé vitt nem is homályosan kezdtem vizsgálgatni a portrét a fej síkjához képest fülenagyot kiugró orromat s ha arra járt az első növekvő csöcsű lány bizony feszengetem magamnak halk imát suttogtam az egeknek feszülő barna izmokért a sóstói hideg strandon ráadásul kutyában úsztam majdnem a parton és fontos sakkpartira a riválist mégsem hívhattam ki ebben a bódult kerengésben mondjon egy bölcslet valaki legföljebb az új a szocreáltól már kissé elemelt épületben izgatta tespedt agyunkat vonza tanár úr addig sosem látott fizikai szertára hol úrbéli kalandokra csábított néhány elektromos kisülés atomok ütközésére izguló petárda s ha jocó bácsi a közeli gimnáziumból nagy kék lobogó ingében átkarikázott versekről mesélni még a túlkorosok többsége is maradt tűrte a recsege fejéhez vágott bronzoheuszt dikhozeuszt a vadmarha szamarat mert valami furcsát érzékelt életében először a tárgyi világon túl a sejtések mögött a verssorokból kigurult verbális masszába nekik tetsző döbbenetes erőtér költözött sokan máig se tudják a laza bioingereken az esztétikumnak nyílt föl első bizonytalan szirmú hímporos virága mely hol gyorsan fonnyadt hol újra nőtt attól függve merre terelte a sorsok árja a sok tornacipő szagú riadt gyereket meddig futotta az egy meg egy közben persze az úttörő mozgalomban is izgalmiakká váltunk ropogó tábortüzek mellett idétlen szövegeket vígan ordibáltunk – nem akarok a formálódó jellemre hajazni hiszen sosem lett oly veretes ahogy a lélek benti romantikája kezdődő olvasmányok nyomán szentebb vágyaiban szerette de kitartó magányos útjain pálcát se törjünk felette

szóval én alig ordibáltam s már akkor éreztem a mókus meg a béke örs egy nagy marhaság sok játék van benne kis közösségi kovász talán sose árt ám aprócska mocanásaiban főntről keverve émelygős nyúlós sziruppal lett nyakon teremtve s a gyermekáriának gyorsan alá is estem csapatvezetőként a széna téren szamuelyék dölyfösen tágas háza előtt nem jelentkeztem az első tüzes esten vihánkra így lett egynapos uralmam oda lustaságból történt nem ellenállási az érdem de másnap kiszállt a legfelsőbb iroda elvette fényes szalagomat különleges sípom nehogy azt higgyétek azóta pánra iszom s kocoghattam vissza megszegyenülten de valahogy sosem volt eléggé mély ez a fájás a csalódások rőt tüzei átfutottak bennem még a tetre látván alig fáradt ki az egyik élmény hevületét már oltotta is a másik megágyazva az eltaszító közönyös felszínnek jósokáig így hullt napra nap apám a párt karmaiból pénzintézetbe menekült anyámból is pontos hivatalnokot alakított a két állásra négy éhes szájra hangszerelt kor szava hiányzó bátyámnak horgas betűs levelei jöttek maga ritkán tért haza éveig az volt az ünnep olyankor még füstös vendéglőbe is mentünk apám kopaszodó feje virított felettünk két pincérjárás között puha szárnyakként lebegett anyánk aggodalma bátyus szelíden motyogva egyre magabiztosabban csüngött rajta egyre merészebb tárgyakat hozott majd váratlanul zörögni kezdett mambóradiója jelvények láncok kezdtek lógni róla s a két öregedő félénken pislogott úgy látszik ez az egyetem suttozták mivel hátrébb erre még senki sem kapott esélyt és jogot nem volt létező tere hát a kiábrándulásnak ámulva lesték fiúk élelmiszerekben vegyészkedve egyre bátrabb hordja a sosem látott konzerveket reklámozza a bontott csirkéket engem jobban érdekelt az iskolában is körbe járatható másnapi enyészet – golyóstoll rágógumi merész fedelű kockásfüzet furcsán torzító lencse csak azt utáltam hogy testvérem újra s újra rá akart szoktatni nagy szenvedélyére a bélyegekre hozta zacskószám a színes afrikaiakat diszkrétén buja ázsiát majd gyengémre tapintva az ezerarcú sportot végül már drága albumokba is dugta az olimpiás blokkot ma már megköszönném akkor virgoncan kilógtam alóla másképp másztam rá a sportra ugrottam rohantam rúgtam dobtam ütöttem labdákat még boksoltam is míg szájba nem vágta így nem lett belőlem semmi talán a sakk az egyetlen melyet nehéz elfeledni a tervezés lendületét a lefagyott helyzetekben szunnyadó erős konstrukciókat egy idő után már győztem a jókat gyűjteni kezdtem a fényes medáliákat de megint csak hiányzott a megszállottság deleje végére járni az egésznek ösztönös megnyitásaim magasabb szinten a kidolgozott tételek mentén elenyésztek lötyögött fejemben a végjáték automatizmusa azóta is csak néhány meglepetésre elegendő a hatvannégy kocka varázsos ritmusa s egy frusztrációra ha a csatamező végéről jól számolok a latin nyelv örök bársonyos üzenete a másik de még csak a nyolcadik osztálynál tartunk a női nemre nyíló kertünk sem virágzik az iskolával szemközt egy fürtös fejű srác boci a barátunk vele gyorsan kiheverjük ha függöny mögül nem néz ki apró vágvainkkal megcélzott leányunk nem mereszt ránk parázna szemeket két unalmas óra között mivel még nem vegyes az osztály olcsón adja most magát egy visszavetett rím – az osztáv de ha jól belegondolunk tényleg kis benderek voltunk táskáink mögül ördögösen cseleztünk hallgatóztunk képünkre gyúrtuk a maszatos világot utoljára önfeledt koron kívüli kis diákok